

develd, trachtte De Marivault te bewerken dat hij een opvolger kreeg, die in zijn geest verder werkzaam en geen vriend der Franciscaner monniken, de partijgangsters van den Paus zou zijn. De nieuw-benoemde deken Gardner schijnt een man naar het hart van Marivault geweest te zijn.

Het toezicht op de tooneeluitvoeringen berustte wel niet alleen bij de politie maar werd toch feitelijk door De Marivault uitgeoefend. Het repertoire van het tooneel te Amsterdam, dat door den directeur-generaal van politie aldaar goedgekeurd was, moest ook dienen voor de tooneelgezelschappen in de andere departementen. Het Fransche tooneel gaf, onder de leiding van Meissner, De Marivault telkens aanleiding er zich mede te bemoeien. Echter meer door de ordeloosheid en verwarring bij de voorstellingen, dan om hetgeen er opgevoerd of op het tooneel gezegd werd; herhaaldelijk werden de voorstellingen gestoord door dronkenschap van bureaulist, souffleur en acteurs. Dit werd eerst beter toen Meissner, die wegens een veroordeeling ter zake van oplichting had moeten aftreden, door Mylord vervangen was. Deze liet ook geen zoogenaamde „grands opéras” meer opvoeren, maar bepaalde zich tot meer bescheiden voorstellingen.

Geheel anders ging dit met het Hollandsche tooneelgezelschap onder leiding van Bingley. Hier had De Marivault steeds de handen vol om de opvoering van verboden stukken tegen te gaan en te zorgen dat er geen „allusions” in de stukken voorkwamen op de bestaande toestanden en dat de acteurs geen voor het Fransch bestuur kwetsende uitingen lieten hooren en er geen met de goede zeden strijdende stukken gegeven werden. Bingley hield zich maar zeer matig aan de voorschriften, die hij van hoogerhand kreeg en De Marivault beschuldigde hem er van dat hij in zijn gedrag „de la malice” toonde. Onder meer waren hier verboden Flodardo van Overschie, De Oom en de Vrienden des Huizes, verder ook de meeste stukken van Kobzebue, terwijl het melodrama De Leeuwenridders of het Geraamte niet mocht opgevoerd worden omdat het veel onsmakelijks op het tooneel bracht. Ook bevond zich onder de verboden stukken Don Carlos van Schiller; over dit stuk schreef De Marivault aan